

Arrest

nr. 300 425 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGAMAN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 januari 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 januari 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 mei 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 15 mei 2023.

1.3. Op 25 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd aangetekend verzonden op 27 september 2023.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pasjtoen van etnische origine. U bent geboren in 2003 in het dorp Kandah, gelegen in het district Alingar in de provincie Laghman in Afghanistan, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan verbleef.

U werd ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gefilmd door een omstaander. U was op dat moment slechte dingen over de taliban aan het verkondigen. Deze video kwam vervolgens bij de taliban terecht. Daaropvolgend werd u meermaals door de taliban opgebeld. Uiteindelijk heeft u een tiental maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een nieuwe simkaart aangeschaft, waarna u niet meer door de taliban werd gecontacteerd.

Uw broer, G.(...) P.(...), bekleedde een hoge functie bij de dienst terrorismebestrijding in het district Alingar. U werkte in de landbouw. Een paar maanden voor de machtswissel van 15 augustus 2021 kreeg uw vader in de moskee via de imam een dreigbrief van de taliban overhandigd. Uw vader hechtte weinig belang aan deze dreigbrief en liet deze vervolgens achter in de moskee. Ongeveer twee maanden na de eerste dreigbrief werd er een tweede dreigbrief aan uw voordeur achtergelaten. De tweede dreigbrief was gericht aan uw vader en stelde dat zijn zoon diende te stoppen met zijn job. Indien uw broer zijn job niet zou opgeven, zou uw familie problemen krijgen. Later werd uw vader op de landbouwvelden door de taliban doodgeschoten. 20 tot 25 dagen na de dood van uw vader ontving uw familie een derde dreigbrief. Deze was gericht aan uw broer. Ongeveer een maand voor de machtsovername ontving uw familie een vierde dreigbrief. Daarin stond te lezen dat uw vader werd gedood en riep de taliban uw broer nogmaals op om zijn job te beëindigen. U heeft uiteindelijk samen met uw broer Afghanistan verlaten.

U vertrok twee tot drie dagen na de machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021 vanuit Afghanistan naar Pakistan. Vervolgens reisde u vanuit Pakistan via Iran en Turkije tot in Bulgarije, waar u op 20 september 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De procedure werd echter op 21 december 2021 beëindigd. U verliet namelijk Bulgarije een maand na aankomst en reisde door naar Servië, waar u twee maanden verbleef. Vanuit Servië reisde u via voor u onbekende landen tot in Oostenrijk. Op 26 december 2021 diende u in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in. De procedure werd opnieuw stopgezet, aangezien u Oostenrijk verliet. Via een voor u onbekend land reisde u tot in Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u tot in België. U kwam op 10 januari 2022 aan in België, alwaar u op 11 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Op de grens tussen Iran en Turkije raakten u en uw broer van elkaar gescheiden. Later kreeg u te horen dat uw broer teruggestuurd werd naar Afghanistan en toen door de taliban werd opgepakt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw taskara, identiteitsdocumenten van uw broer, de taskara van uw vader, opleidings- en tewerkstellingsdocumenten van uw broer, foto's van de tewerkstelling van uw broer, foto's van uw vader, foto's van de aanval op het huis van uw broer, een familiefoto, drie dreigbrieven en een brief van de dorpsouderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Terwijl u in Bulgarije (...) februari 2003 als geboortedatum doorgaf, stelde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2022 geboren te zijn op (...) oktober 2004 en minderjarig te zijn (Enregistrer Demande Protection Internationale, p. 2). Aan deze laatste verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar (...) januari 2003. In de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 3 februari 2022 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 25 januari 2022

ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door inconsistenties die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo zegt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zowel telefonisch als via brief werd bedreigd door de taliban. U diende uw broer te doen stoppen met zijn werk, anders zou de taliban uw vader doden (zie vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS schetst u echter een andere gang van zaken. Zo beweert u dat de taliban niet u, maar wel uw vader heeft bedreigd. Uw vader diende namelijk uw broer te doen stoppen met zijn job (zie notities CGVS, p. 26). Gevraagd of u werd bedreigd door de taliban omwille van het werk van uw broer, antwoordt u van niet (zie notities CGVS, p. 27). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakt u bovendien geen gewag van telefonische bedreigingen. Wanneer de protection officer u vraagt of jullie nog andere bedreigingen hebben ontvangen dan de dreigbrieven, verklaart u dat zij mogelijks uw broer hebben gebeld en bedreigd, maar u dit niet weet (zie notities CGVS, p. 20). U later nogmaals gevraagd of jullie nog andere bedreigingen hebben ontvangen dan de vier dreigbrieven, stelt u van niet (zie notities CGVS, p. 26). U blijkt dus geen telefonische bedreigingen te hebben ontvangen van de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, ontkent u formeel eerstgenoemde verklaringen bij de DVZ te hebben afgelegd (zie notities CGVS, p. 27). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is echter geen afdoende verklaring voor voornoemde, duidelijke inconsistenties en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

U blijkt evenmin in staat om consistente verklaringen af te leggen betreffende de chronologische volgorde waarin uw familie de vier dreigbrieven ontving. Zo beweert u aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw familie voor de dood van uw vader drie dreigbrieven heeft ontvangen. Na de dood van uw vader zou uw familie één dreigbrief hebben ontvangen (zie notities CGVS, p. 20). Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat uw familie twee dreigbrieven ontving vóór de dood van uw vader en twee dreigbrieven ontving na zijn dood. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, herhaalt u uw laatste verklaring (zie notities CGVS, p. 24). Het louter herhalen van uw laatste verklaring doet geen enkele afbreuk aan uw inconsistente verklaringen betreffende de chronologische volgorde waarin uw familie de vier dreigbrieven ontving. Dat u niet in staat blijkt eenduidige verklaringen af te leggen over de chronologische volgorde van deze dreigbrieven is opmerkelijk. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van de door u beweerde gang van zaken dan ook verder aan.

Ook bij uw verklaringen aangaande de eerste dreigbrief van de taliban kunnen bedenkingen worden gemaakt. Zo verklaart u niet te weten wat er in de eerste dreigbrief te lezen stond, omdat de brief bij de imam in de moskee is achtergebleven (zie notities CGVS, p. 20). Gevraagd of uw vader de dreigbrief heeft gelezen, beweert u niet te weten of uw vader hem wel of niet heeft gelezen. Vervolgens verklaart u vaagweg dat uw vader enkel heeft gezegd dat de taliban een dreigbrief heeft gestuurd. Gevraagd naar het dreigement, stelt u opnieuw dit niet te weten en deze brief zelf niet gelezen te hebben. Gevraagd of u naar de inhoud van de eerste dreigbrief heeft gevraagd, antwoordt u van niet. Vervolgens zegt u opnieuw dat uw vader enkel heeft gezegd dat jullie een dreigbrief ontvingen. Daaropvolgend verklaart u dat uw vader niets meer heeft gezegd omdat uw moeder aanwezig was en zij last heeft van haar hart. Gezegd dat u uw vader ook op het veld zag en gevraagd of u het daar niet kon hebben gevraagd, antwoordt u eenvoudigweg van niet. Gevraagd waarom u het daar niet kon vragen, zegt u dat u toen klein was en uw vader het hoofd van de familie was. Verder zegt u dat hij enkel heeft gezegd dat u niet buiten het dorp mocht gaan (zie notities CGVS, p. 21). Uw uiterst beperkte kennis over de inhoud van de eerste dreigbrief, alsook uw passieve houding bij het achterhalen van de inhoud van deze dreigbrief, geven blijk van een desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven.

Verder zijn uw verklaringen over de reactie van uw vader na het verkrijgen van de eerste dreigbrief weinig aannemelijk. Zo stelt u dat uw vader na het krijgen van de eerste dreigbrief dacht dat dit normaal was. Voorts zegt u dat er veel andere mensen zo'n werk hebben. U gevraagd of jullie dachten dat het geen probleem was dat uw broer bij de politie werkte, antwoordt u dat dit wel een probleem was. Vervolgens zegt u vaagweg dat jullie dachten dat dit normaal was omdat het de eerste brief was, maar dat jullie wel schrik kregen toen de eerste brief werd gestuurd. Gevraagd hoe het komt dat die brief niet thuis lag, zegt u dat uw vader deze niet heeft meegenomen naar huis omdat hij zich afvroeg wat hij met de brief zou doen (zie notities CGVS, p. 21). Het is allerm minst ernstig dat uw vader deze persoonlijke bedreiging zomaar naast zich neer zou leggen.

Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud schetst u dan weer een ander beeld. Zo verklaart u dat uw vader u één of twee dagen na het lezen van de eerste dreigbrief heeft gezegd om het dorp niet te verlaten (zie notities CGVS, p. 21). Het is merkwaardig dat uw vader deze boodschap pas één à twee dagen later heeft doorspeeld. U vervolgens gezegd dat u eerder heeft verklaard dat uw vader de eerste dreigbrief niet ernstig nam, beweert u dat hij het niet serieus heeft genomen, maar hij dat wel heeft gezegd. Vervolgens zegt u dat hij daar thuis ook niet over heeft gesproken, maar hij wel heeft gezegd dat u in het

dorp diende te blijven (zie notities CGVS, p. 22). Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en weinig consistent. Uw verklaringen doen dan ook twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten.

Daarenboven zijn uw verklaringen met betrekking tot de reactie van uw familieleden op de overige dreigbrieven bijzonder summier. Wanneer u namelijk wordt gevraagd hoe uw vader reageerde op de tweede dreigbrief, zegt u dat hij niets heeft gezegd, bang was en zich afvroeg hoe het kwam dat zij zo'n brief hebben ontvangen. Gevraagd hoe uw broer heeft gereageerd, verklaart u dat uw broer heeft gezegd om voorzichtig te blijven en niet vaak naar buiten te gaan. Gevraagd of er in uw familie werd gesproken over de mogelijkheid dat uw broer zou stoppen met zijn werk, zegt u van niet. Gevraagd of het tot de mogelijkheden behoorde dat uw broer zijn werk zou stopzetten, antwoordt u van niet en zegt u vervolgens vaagweg dat uw broer niet naar huis kon komen (zie notities CGVS, p. 23). U vervolgens driemaal gevraagd of jullie nog andere veiligheidsmaatregelen hebben genomen dan enkel het dorp niet te verlaten, zegt u niet vaak naar buiten te zijn gegaan en jullie huis tijdens de nacht werd bewaakt door uw vader. Gevraagd of er dan niet werd gesproken over het feit dat uw broer misschien diende te stoppen met zijn job, antwoordt u van niet en zegt u vervolgens dat als uw vader met uw broer zou hebben gesproken, u daar niet van op de hoogte bent (zie notities CGVS, p. 24). Het is opvallend dat uw vader de eisen van de taliban schijnbaar niet in overweging heeft genomen. Het gedrag van uw vader valt moeilijk te rijmen met een terughoudende houding die men normaliter van een persoon in dergelijk precarie situatie zou verwachten.

Na de dood van uw vader ontving uw familie een derde dreigbrief (zie notities CGVS, p. 24). Gevraagd of er na de dood van uw vader werd gesproken over de mogelijkheid dat uw broer zijn werk zou stopzetten, antwoordt u van niet en vertelt u vervolgens dat uw moeder hem heeft gevraagd om te stoppen, maar uw broer haar vertelde dat hij dit niet kon. Indien hij zou stoppen, zo zei uw broer, dan zouden ze hem zeker doden. Gevraagd hoe uw broer reageerde op de derde dreigbrief, zegt u aanvankelijk dat uw broer niet gereageerd heeft op de derde dreigbrief. Vervolgens zegt u dat uw broer hetzelfde heeft gezegd als na de dood van uw vader. Verder zegt u dat uw moeder uw broer nogmaals heeft gevraagd om te stoppen, maar uw broer weerom aangaf dat hij dit niet kon doen (zie notities CGVS, p. 25). Ook na de vierde en laatste dreigbrief zou uw broer hebben gezegd om voorzichtig te blijven en het dorp niet vaak te verlaten. Ook uw moeder en broer zouden na het verkrijgen van de vierde dreigbrief weerom dezelfde conversatie hebben gehad (zie notities CGVS, p. 26). De weinig doortastende aanpak daargelaten, is het merkwaardig dat wanneer u wordt gevraagd naar de reactie van uw familieleden op de overige dreigbrieven, u haast telkens hetzelfde herhaalt. Aldus zijn uw verklaringen beperkt en weinig doorleefd. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Overigens dient te worden opgemerkt dat uw problemen met de taliban omwille van een video eveneens weinig aannemelijk worden bevonden. Er dient ten eerste een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ te worden vastgesteld. U maakte van deze feiten namelijk geen enkel gewag bij de DVZ, en dit terwijl u daar expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakt u initieel geen gewag van deze feiten wanneer u wordt gevraagd naar de reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst (zie notities CGVS, p. 11-12). U vervolgens expliciet gevraagd of u alle elementen die u uw land deden verlaten heeft kunnen vermelden, antwoordt u affirmatief (zie notities CGVS, p. 12). Pas wanneer u specifiek wordt gevraagd of u ooit door de taliban werd bedreigd, werpt u op door de taliban opgebeld te zijn geweest omwille van een video (zie notities CGVS, p. 26-27). Gevraagd of dit een reden is voor uw vertrek uit Afghanistan, antwoordt u bevestigend (zie notities CGVS, p. 27). Deze lacune in uw verklaringen bij de DVZ doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat u het land pas een jaar na de door u beweerde telefoontjes van de taliban verliet, zodat uw voorgehouden vrees niet meer actueel is. Immers, u bleek geen problemen meer gekend te hebben sinds u een tiental maanden voor uw vertrek uit Afghanistan van simkaart veranderde (zie notities CGVS, p. 27). Dat u met de taliban geen problemen meer heeft gekend omwille van deze video is opvallend, aangezien de taliban uw familie wel degelijk wist wonen. Gezegd dat de taliban u duidelijk wist wonen en gevraagd of zij in het jaar voor uw vertrek een brief stuurden of zijn langsgesproken, antwoordt u van niet en zegt dat zij u enkel belden. Verder zegt u vaagweg door de taliban gekweld te zijn geweest en de overheid toen aan de macht was (zie notities CGVS, p. 28). Daargelaten dat er weinig geloof wordt gehecht aan de door u beweerde telefoontjes, is uw vrees voor vervolging om deze feiten hoe dan ook niet meer actueel gezien u ongeveer een tiental maanden lang zonder problemen in uw huis kon blijven wonen, waar de taliban u nochtans probleemloos kon terugvinden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen. De foto's van uw taskara kunnen hoogstens uw identiteit, Afghaanse nationaliteit en

eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Ditzelfde geldt eveneens voor de identiteitsdocumenten van uw familieleden. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit geldt aldus ook voor taskara's en opleidings- en tewerkstellingsdocumenten. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban, als de brief van de dorpsouderen dient eveneens te worden opgemerkt dat dergelijke stukken enkel een ondersteunde werking hebben in kader van een plausibel en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Deze documenten overtuigen inhoudelijk niet vanwege het gesolliciteerde karakter, zijn puur handgeschreven en kunnen in feite door eender wie zijn opgesteld. Zodus kunnen deze (dreig)brieven de bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen.

De opleidings- en tewerkstellingsdocumenten van uw broer kunnen hooguit het werk van uw broer als politieagent bevestigen. Deze documenten vormen echter geen enkel bewijs voor de door u verklaarde problemen met de taliban. Ditzelfde geldt eveneens voor de door u neergelegde foto's van de tewerkstelling van uw broer, van uw vader, van uw familie en van het huis waar uw broer door de taliban werd aangevallen. Er kan nergens objectief uit afgeleid worden dat de afgebeelde personen wel degelijk uw vader en broer betreffen. Aan privéfoto's kan overigens geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker gaat daarbij in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Vervolgens gaat verzoeker in op de diverse risicoprofielen en in het bijzonder de situatie van Afghanen die geweld vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker verwijst en citeert in dit verband uit diverse rapporten, artikels en rechtspraak. Verzoeker besluit dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Onder verwijzing naar diverse bronnen gaat verzoeker in op de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker meent dat hem in subsidiaire orde minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om het dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 10 januari 2024 laat de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) geworden waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;

- COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

2.2.3. Op 15 januari 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) neer voor de Raad met volgende bijkomende stavingstukken:

- een blanco uittreksel uit het Belgisch strafregister (stuk 1);
- een getuigenverklaring van Z. A. L., operations manager bij (...) Lummen (stuk 2);
- foto's van verzoeker met zijn vriendin (stuk 3);
- foto's van verzoeker die deelneemt aan het sociale leven (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens ook niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) de vaststelling dat verzoeker ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid;
- (ii) verzoeker legt opeenvolgende inconsistente verklaringen af, met name (a) over het soort bedreigingen dat hij zou hebben ontvangen van de taliban, (b) de persoon aan wie de bedreigingen van de taliban werden gericht en (c) de chronologische volgorde waarin zijn familie vier dreigbrieven ontving;
- (iii) verzoekers verklaringen aangaande de reactie van zijn vader na het verkrijgen van de eerste dreigbrief is niet aannemelijk, te meer daar hij een incoherent, vaag en weinig consistent beeld schetst hieromtrent;
- (iv) verzoekers verklaringen over de reactie van zijn familieleden, nog daargelaten de weinig doortastende aanpak, zijn vaag, summier en ongeloofwaardig;
- (v) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban omwille van een video daar verzoeker dit geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, hij bovendien pas een jaar na de beweerde telefoontjes van de taliban het land verliet en aangeeft dat hij geen problemen meer kende in de laatste tien maanden voor zijn vertrek nadat hij van sim-kaart was veranderd, zodat de door verzoeker aangevoerde vrees hoe dan ook niet meer actueel is;
- (vi) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(ix) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart te vrezen te worden gedood door de taliban. Dit omwille van de (vroegere) werkzaamheden van zijn broer G. P. bij de dienst terrorismebestrijding, alsook omwille van een video van verzoeker waarin hij zich kritisch zou hebben uitgelaten over de taliban.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Zo blijkt vooreerst dat verzoeker in Bulgarije een geheel andere geboortedatum opgaf, die meer dan een jaar eerder ligt dan dewelke verzoeker opgeeft in België (administratief dossier, map 'Landeninformatie' en CGVS, p. 6-7). Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 3 februari 2022 blijkt verder dat verzoeker op datum van 25 januari 2022 ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de Gregoriaanse kalender die in veel westerse landen wordt gebruikt kan verschillen van kalenders in andere culturen, zoals de Islamitische kalender die gehanteerd wordt in Afghanistan en dit tot verwarring of verkeerde vertaling van data kan leiden, dient erop gewezen dat verzoeker – geconfronteerd met de discrepantie in de opgegeven geboortedatum in Bulgarije, dan wel België – aangeeft dat hij zich heeft gestoeld op wat andere mensen hebben gezegd en gedaan (administratief dossier, CGVS, p. 7) en dus geenszins aangeeft dat het om een foutieve omzetting zijn gegaan. Verzoeker kan met dit *post factum*-betoog dan ook geenszins overtuigen. Waar verzoeker voorts aanvoert dat er met zijn angst voor afwijzing rekening moet worden gehouden en het in veel landen

gevaarlijk is om accurate of persoonlijke informatie te delen met autoriteiten en deze gewoonte moeilijk af te leren valt, benadrukt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Bulgaarse, dan wel Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn identiteit te debiteren.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten onder meer stellende dat er kritiek wordt geuit tegen het leeftijdsonderzoek als methode voor het bepalen van de leeftijd, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt wel degelijk een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.5.2.2. De Raad merkt voorts met de commissaris-generaal op dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd dat verzoekers inconsistente verklaringen omtrent essentiële elementen van zijn voorgehouden asielrelaas de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door inconsistenties die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo zegt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zowel telefonisch als via brief werd bedreigd door de taliban. U diende uw broer te doen stoppen met zijn werk, anders zou de taliban uw vader doden (zie vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS schetst u echter een andere gang van zaken. Zo beweert u dat de taliban niet u, maar wel uw vader heeft bedreigd. Uw vader diende namelijk uw broer te doen stoppen met zijn job (zie notities CGVS, p. 26). Gevraagd of u werd bedreigd door de taliban omwille van het werk van uw broer, antwoordt u van niet (zie notities CGVS, p. 27). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakt u bovendien geen gewag van telefonische bedreigingen. Wanneer de protection officer u vraagt of jullie nog andere bedreigingen hebben ontvangen dan de dreigbrieven, verklaart u dat zij mogelijks uw broer hebben gebeld en bedreigd, maar u dit niet weet (zie notities CGVS, p. 20). U later nogmaals gevraagd of jullie nog andere bedreigingen hebben ontvangen dan de vier dreigbrieven, stelt u van niet (zie notities CGVS, p. 26). U blijkt dus geen telefonische bedreigingen te hebben ontvangen van de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, ontkent u formeel eerstgenoemde verklaringen bij de DVZ te hebben afgelegd (zie notities CGVS, p. 27). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is echter geen afdoende verklaring voor voornoemde, duidelijke inconsistenties en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

U blijkt evenmin in staat om consistente verklaringen af te leggen betreffende de chronologische volgorde waarin uw familie de vier dreigbrieven ontving. Zo beweert u aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw familie voor de dood van uw vader drie dreigbrieven heeft ontvangen. Na de dood van uw vader zou uw familie één dreigbrief hebben ontvangen (zie notities CGVS, p. 20). Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat uw familie twee dreigbrieven ontving vóór de dood van uw vader en twee dreigbrieven ontving na zijn dood. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, herhaalt u uw laatste verklaring (zie notities CGVS, p. 24). Het louter herhalen van uw laatste verklaring doet geen enkele afbreuk aan uw inconsistente verklaringen betreffende de chronologische volgorde waarin uw familie de vier dreigbrieven ontving. Dat u niet in staat blijkt eenduidige verklaringen af te leggen over de chronologische volgorde van deze dreigbrieven is opmerkelijk. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van de door u beweerde gang van zaken dan ook verder aan.”

Waar verzoeker er ter verschoning van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in het verzoekschrift op wijst dat traumatische gebeurtenissen een invloed kunnen hebben op het geheugen, net zoals de druk van het asielproces, stress of vermoeidheid en de angst voor afwijzing kleine verschillen kunnen in de hand werken in opeenvolgende verklaringen, slaagt hij er niet in de incoherenties in zijn verklaringen toe te dichten. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en

daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Dit geldt des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoeker, al dan niet omwille van psychologische problemen of stress, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker van deze beweemde problemen zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 mei 2022. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordt hij immers ontkennend (zie ‘Vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* DVZ’ d.d. 12 mei 2022, vraag 1). Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde hij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5*quater*, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoeker heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweemde traumatische gebeurtenissen en stress.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat het mogelijk is dat hij bang was voor de gevolgen als hij bepaalde informatie vrijgaf en hij daarom bij de Dienst Vreemdelingenzaken terughoudend kan zijn geweest, benadrukt de Raad wederom dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en een vrees kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn identiteit of vluchtrelaas te vergoelijken. Verzoeker verduidelijkt voorts niet waarom hij bij aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming zijn volledige vluchtrelaas niet kenbaar durfde maken, noch waarom hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS plots wél zijn eigenlijke feitenrelaas durft vertellen.

Verzoekers incoherente verklaringen aangaande kernelementen van zijn vluchtrelaas ondermijnden aldus de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

2.3.5.2.3. Voorts overweegt de commissaris-generaal pertinent als volgt:

“Ook bij uw verklaringen aangaande de eerste dreigbrief van de taliban kunnen bedenkingen worden gemaakt. Zo verklaart u niet te weten wat er in de eerste dreigbrief te lezen stond, omdat de brief bij de imam in de moskee is achtergebleven (zie notities CGVS, p. 20). Gevraagd of uw vader de dreigbrief heeft gelezen, beweert u niet te weten of uw vader hem wel of niet heeft gelezen. Vervolgens verklaart u vaagweg dat uw vader enkel heeft gezegd dat de taliban een dreigbrief heeft gestuurd. Gevraagd naar het dreigement, stelt u opnieuw dit niet te weten en deze brief zelf niet gelezen te hebben. Gevraagd of u naar de inhoud van de eerste dreigbrief heeft gevraagd, antwoordt u van niet. Vervolgens zegt u opnieuw dat uw vader enkel heeft gezegd dat jullie een dreigbrief ontvingen. Daaropvolgend verklaart u dat uw vader niets meer heeft gezegd omdat uw moeder aanwezig was en zij last heeft van haar hart. Gezegd dat u uw vader ook op het veld zag en gevraagd of u het daar niet kon hebben gevraagd, antwoordt u eenvoudigweg van niet. Gevraagd waarom u het daar niet kon vragen, zegt u dat u toen klein was en uw vader het hoofd van de familie was. Verder zegt u dat hij enkel heeft gezegd dat u niet buiten het dorp mocht gaan (zie notities CGVS, p. 21). Uw uiterst beperkte kennis over de inhoud van de eerste dreigbrief, alsook uw passieve houding bij het achterhalen van de inhoud van deze dreigbrief, geven blijk van een desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven.

Verder zijn uw verklaringen over de reactie van uw vader na het verkrijgen van de eerste dreigbrief weinig aannemelijk. Zo stelt u dat uw vader na het krijgen van de eerste dreigbrief dacht dat dit normaal was. Voorts zegt u dat er veel andere mensen zo’n werk hebben. U gevraagd of jullie dachten dat het geen probleem was dat uw broer bij de politie werkte, antwoordt u dat dit wel een probleem was. Vervolgens zegt u vaagweg dat jullie dachten dat dit normaal was omdat het de eerste brief was, maar

dat jullie wel schrik kregen toen de eerste brief werd gestuurd. Gevraagd hoe het komt dat die brief niet thuis lag, zegt u dat uw vader deze niet heeft meegenomen naar huis omdat hij zich afvroeg wat hij met de brief zou doen (zie notities CGVS, p. 21). Het is allerminst ernstig dat uw vader deze persoonlijke bedreiging zomaar naast zich neer zou leggen.

Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud schetst u dan weer een ander beeld. Zo verklaart u dat uw vader u één of twee dagen na het lezen van de eerste dreigbrief heeft gezegd om het dorp niet te verlaten (zie notities CGVS, p. 21). Het is merkwaardig dat uw vader deze boodschap pas één à twee dagen later heeft doorspeeld. U vervolgens gezegd dat u eerder heeft verklaard dat uw vader de eerste dreigbrief niet ernstig nam, beweert u dat hij het niet serieus heeft genomen, maar hij dat wel heeft gezegd. Vervolgens zegt u dat hij daar thuis ook niet over heeft gesproken, maar hij wel heeft gezegd dat u in het dorp diende te blijven (zie notities CGVS, p. 22). Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en weinig consistent. Uw verklaringen doen dan ook twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten.”

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat gezien de traditionele familiestructuur waarin de vader als gezinshoofd fungeert het niet onlogisch is dat verzoeker – als kind zijnde – het niet zijn plaats vond om gedetailleerde vragen te stellen over zaken die door zijn vader als volwassen zaken werden beschouwd. Te meer daar hij op het ogenblik van deze gebeurtenissen jong was, zijn broer ouder was en hij dus geen vragen kon stellen. Aangaande de reactie van zijn vader voert verzoeker in zijn verzoekschrift voorts aan dat het de menselijke natuur is om bij een eerste confrontatie met een bedreigende situatie zaken te ontkennen of te bagatelliseren, alsook dat het kan zijn dat zijn vader heeft geprobeerd om zijn gezin te beschermen tegen angst en zorgen door bepaalde details van de dreiging te verbergen.

Nog daargelaten het *post factum*-karakter van verzoekers betoog in dit verband, merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader hem niet zou hebben ingelicht over de inhoud van de eerste dreigbrief waarin het hele gezin gevisieerd wordt door de taliban. De vaststelling dat verzoekers gezin zich terdege bewust was van het risico omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij de politie en rekening houdend met de aanwezigheid van de taliban rondom verzoekers dorp (administratief dossier, CGVS, p. 7) en hun reputatie als gewelddadige doch georganiseerde groepering, maakt dat in alle redelijkheid niet kan worden aangenomen dat verzoekers vader de rest van het gezin niet op de hoogte zou hebben gebracht van de ernst van de situatie meteen na het ontvangen van de eerste dreigbrief. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en dat zij hen aldus zouden waarschuwen opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen en hun voorzorgsmaatregelen nemen wanneer zij de woning verlieten. Dat verzoekers vader slechts aan zijn kinderen meegaf niet buiten het dorp te gaan, kan in de voormelde geschetste context bezwaarlijk ernstig worden genomen. Daarenboven brengt verzoeker met dit betoog geenszins een valabel argument bij om de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen aangaande de reactie van zijn vader te verklaren of te weerleggen.

2.3.5.2.4. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld als volgt:

“Daarenboven zijn uw verklaringen met betrekking tot de reactie van uw familieleden op de overige dreigbrieven bijzonder summier. Wanneer u namelijk wordt gevraagd hoe uw vader reageerde op de tweede dreigbrief, zegt u dat hij niets heeft gezegd, bang was en zich afvroeg hoe het kwam dat zij zo'n brief hebben ontvangen. Gevraagd hoe uw broer heeft gereageerd, verklaart u dat uw broer heeft gezegd om voorzichtig te blijven en niet vaak naar buiten te gaan. Gevraagd of er in uw familie werd gesproken over de mogelijkheid dat uw broer zou stoppen met zijn werk, zegt u van niet. Gevraagd of het tot de mogelijkheden behoorde dat uw broer zijn werk zou stopzetten, antwoordt u van niet en zegt u vervolgens vaagweg dat uw broer niet naar huis kon komen (zie notities CGVS, p. 23). U vervolgens driemaal gevraagd of jullie nog andere veiligheidsmaatregelen hebben genomen dan enkel het dorp niet te verlaten, zegt u niet vaak naar buiten te zijn gegaan en jullie huis tijdens de nacht werd bewaakt door uw vader. Gevraagd of er dan niet werd gesproken over het feit dat uw broer misschien diende te stoppen met zijn job, antwoordt u van niet en zegt u vervolgens dat als uw vader met uw broer zou hebben gesproken, u daar niet van op de hoogte bent (zie notities CGVS, p. 24). Het is opvallend dat uw vader de eisen van de taliban schijnbaar niet in overweging heeft genomen. Het gedrag van uw vader valt moeilijk te rijmen met een terughoudende houding die men normaliter van een persoon in dergelijk precaire situatie zou verwachten.

Na de dood van uw vader ontving uw familie een derde dreigbrief (zie notities CGVS, p. 24). Gevraagd of er na de dood van uw vader werd gesproken over de mogelijkheid dat uw broer zijn werk zou stopzetten, antwoordt u van niet en vertelt u vervolgens dat uw moeder hem heeft gevraagd om te stoppen, maar uw broer haar vertelde dat hij dit niet kon. Indien hij zou stoppen, zo zei uw broer, dan zouden ze hem zeker doden. Gevraagd hoe uw broer reageerde op de derde dreigbrief, zegt u aanvankelijk dat uw broer niet gereageerd heeft op de derde dreigbrief. Vervolgens zegt u dat uw broer hetzelfde heeft gezegd als na

de dood van uw vader. Verder zegt u dat uw moeder uw broer nogmaals heeft gevraagd om te stoppen, maar uw broer weerom aangaf dat hij dit niet kon doen (zie notities CGVS, p. 25). Ook na de vierde en laatste dreigbrief zou uw broer hebben gezegd om voorzichtig te blijven en het dorp niet vaak te verlaten. Ook uw moeder en broer zouden na het verkrijgen van de vierde dreigbrief weerom dezelfde conversatie hebben gehad (zie notities CGVS, p. 26). De weinig doortastende aanpak daargelaten, is het merkwaardig dat wanneer u wordt gevraagd naar de reactie van uw familieleden op de overige dreigbrieven, u haast telkens hetzelfde herhaalt. Aldus zijn uw verklaringen beperkt en weinig doorleefd. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn vader als hoofd van het gezin mogelijk bepaalde informatie verborgen hield om zijn gezin te beschermen tegen nog meer angst en stress en dat het niet ongebruikelijk is dat vaders of oudere familieleden beslissingen nemen zonder overleg met de rest van het gezin. Verzoeker meent tevens dat niet iedereen op dezelfde manier reageert en dat een passieve reactie voor de ene misschien net de manier van een andere persoon is om met angst en dreiging om te gaan.

De Raad benadrukt opnieuw dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader de bedreiging van de taliban niet ernstig zou hebben genomen in de door verzoeker geschetste voormelde context (*supra* punt 2.3.5.2.3.). Dat ook verzoekers broer het stopzetten van zijn risicovol werk niet als een optie zag, kan evenmin allerm minst overtuigen. De Raad merkt voorts op dat verzoeker met het louter minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volharden in eerder afgelegde verklaringen geenszins een valabel argument bijbrengt om het gebrek aan doorleefde verklaringen aangaande de reactie van zijn familie te verschonen.

2.3.5.2.5. Voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij door de taliban worden vervolgd omwille van een video die van hem werd verspreid waarin hij zich kritisch opstelde tegenover de taliban, dan wel dat deze vrees geenszins actueel is. In dit verband wordt pertinent in de bestreden beslissing overwogen als volgt:

"Overigens dient te worden opgemerkt dat uw problemen met de taliban omwille van een video eveneens weinig aannemelijk worden bevonden. Er dient ten eerste een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ te worden vastgesteld. U maakte van deze feiten namelijk geen enkel gewag bij de DVZ, en dit terwijl u daar expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakt u initieel geen gewag van deze feiten wanneer u wordt gevraagd naar de reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst (zie notities CGVS, p. 11-12). U vervolgens expliciet gevraagd of u alle elementen die u uw land deden verlaten heeft kunnen vermelden, antwoordt u affirmatief (zie notities CGVS, p. 12). Pas wanneer u specifiek wordt gevraagd of u ooit door de taliban werd bedreigd, werpt u op door de taliban opgebeld te zijn geweest omwille van een video (zie notities CGVS, p. 26-27). Gevraagd of dit een reden is voor uw vertrek uit Afghanistan, antwoordt u bevestigend (zie notities CGVS, p. 27). Deze lacune in uw verklaringen bij de DVZ doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten."

Bijkomend kan worden opgemerkt dat u het land pas een jaar na de door u beweerde telefoontjes van de taliban verliet, zodat uw voorgehouden vrees niet meer actueel is. Immers, u bleek geen problemen meer gekend te hebben sinds u een tiental maanden voor uw vertrek uit Afghanistan van simkaart veranderde (zie notities CGVS, p. 27). Dat u met de taliban geen problemen meer heeft gekend omwille van deze video is opvallend, aangezien de taliban uw familie wel degelijk wist wonen. Gezegd dat de taliban u duidelijk wist wonen en gevraagd of zij in het jaar voor uw vertrek een brief stuurden of zijn langsgekomen, antwoordt u van niet en zegt dat zij u enkel belden. Verder zegt u vaagweg door de taliban gekweld te zijn geweest en de overheid toen aan de macht was (zie notities CGVS, p. 28). Daargelaten dat er weinig geloof wordt gehecht aan de door u beweerde telefoontjes, is uw vrees voor vervolging om deze feiten hoe dan ook niet meer actueel gezien u ongeveer een tiental maanden lang zonder problemen in uw huis kon blijven wonen, waar de taliban u nochtans probleemloos kon terugvinden."

Verzoeker duidt er in zijn verzoekschrift op dat de voorbereidingen voor een veilige en effectieve vlucht uit een conflictgebied veel tijd vergen en de hoop op een verbetering van de situatie en/of een afgenomen dreiging eveneens kan maken dat de beslissing om te vertrekken wordt vertraagd. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij verklaarde de laatste tien maanden voor zijn vertrek geen bedreiging van de taliban te hebben ontvangen omwille van de video die zou zijn verspreid. In zoverre verzoeker in dit verband aanvoert dat het veranderen van simkaart een proactieve maatregel was en het gebrek aan direct contact niet betekent dat het risico volledig geëlimineerd werd, dient erop gewezen dat uit verzoekers verklaringen volgt dat de taliban op de hoogte waren van verzoekers verblijfplaats en het aldus niet aannemelijk is dat zij – zo zij daadwerkelijk verzoeker in hun vizier hadden – geen daadkrachtiger optreden hanteerden. Er kan van een gewelddadige, doch

georganiseerde groepering als de taliban immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid, dan wel omissie in zijn verklaringen benadrukt verzoeker dat uit onderzoek blijkt dat iemand die vaker wordt geïnterviewd over eenzelfde gebeurtenissen niet altijd consistent is in zijn verhaal. Verzoeker onderstreept voorts dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt. De Raad benadrukt in dit verband opnieuw dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker maakte doorheen de procedure internationale bescherming bovendien zelf geen melding van enige psychologische problemen die hem zouden belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielaanvraag, dan wel een impact zouden hebben op zijn procedure. Bovendien laat verzoeker na om enig medisch stuk voor te leggen ter staving van zijn beweringen in het verzoekschrift.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal subjectieve argumentaties hanteert, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid, noch enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.3. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift uitgebreid in op zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker voert daarbij aan dat hij Afghanistan reeds op 15 augustus 2019 verliet, in België aankwam op 10 januari 2022 en de taliban intussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als afvallige, niet-gelovige, geen goede moslim, etc. Verzoeker onderstreept dat hij zich in de jaren dat hij zich buiten Afghanistan bevindt anders is beginnen kleden en gedragen en vandaag ook naar “*Westerse muziek*” luistert. Vervolgens gaat verzoeker in op diverse bronnen waaruit de vrees voor teruggekeerde Afghanen volgens hem naar voor komt. Hij stipt daarbij tevens de gronden van vervolging aan.

2.3.5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico

loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.5.3.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij Afghanistan reeds op 15 augustus 2019 verliet, in België aankwam op 10 januari 2022 en de taliban intussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als afvallige, niet-gelovige, geen goede moslim, etc. Verzoeker onderstreept dat hij zich in de jaren dat hij zich buiten Afghanistan bevindt anders is beginnen kleden en gedragen en vandaag ook naar “*Westerse muziek*” luistert. Verzoeker meent dat hij het profiel bezit van een verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de datum 15 augustus 2019 die in het verzoekschrift vermeld wordt, een materiële vergissing betreft. Verzoeker verklaarde immers te zijn vertrokken na de machtsovername (CGVS, p. 7) op 15 augustus 2021.

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Hoe dan ook dient opgemerkt dat de kleding die hij in België draagt en de muziek waar hij in België naar luistert, op zich niet volstaan om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou

kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt voorts dat verzoeker momenteel minstens eenentwintig jaar oud is en in België is aangekomen op minstens negentienjarige leeftijd na een reis van ongeveer zes maanden om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 11 januari 2022. Verzoeker verblijft bijgevolg twee jaar in België en heeft zeker tot zijn zeventien à achttien jaar in Afghanistan gewoond. Hoewel verzoeker nog steeds relatief jong was toen hij Afghanistan verliet en naar Europa reisde, kan aldus worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, CGVS, p. 9).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enige tijd niet in Afghanistan heeft gewoond, kan derhalve niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Dit betoog mist de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Hij toont hiermee dan ook evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen.

In zijn aanvullende nota van 15 januari 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) voegt verzoeker stukken bij die aantonen dat hij over *blanco* strafregister beschikt in België (stuk 1), dat zijn werkgever aangeeft dat hij een goede werknemer is, die beleefd en betrouwbaar is (stuk 2) en voegt hij foto's toe van zijn sociale leven in België (stukken 3 en 4), waarop hij te zien is met een meisje en terwijl hij alcohol drinkt. De Raad merkt op dat deze elementen blijk geven van verzoekers inzet, hetgeen lovenswaardig is, maar dat hieruit kan niet blijken dat er bij verzoeker sprake is van een werkelijke verwestering of afstand nemen van religieuze en sociale normen. De foto's die verzoeker voorlegt waarop hij te zien is met flessen alcohol, tonen dit evenmin aan. Het gegeven dat verzoeker alcohol zou drinken en dat hij een vriendin zou hebben, is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. De Raad merkt nog op dat verzoeker verder in gebreke blijft om enige context te verschaffen aangaande dit bewijsmateriaal en verder geen concrete elementen aanhaalt die zouden wijzen op verwestering.

Verzoeker toont ter terechtzitting verder nog een tatoeage in zijn nek die een kroon en zijn naam afbeeldt. De Raad stelt in dit verband vast dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "*Afghanistan: Country Guidance*" van januari 2023 vermelde EASO COI: "*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond. Dit hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. De Raad merkt evenwel op dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake was van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Verzoeker, die louter verwijst naar zijn tatoeage en niet concreet en aannemelijk toelicht dat hij omwille van deze tatoeage zal worden vervolgd in geval van terugkeer naar Afghanistan, toont niet *in concreto* aan dat deze politiek of religieus geïnspireerd zou zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat uit zijn tatoeage zal worden afgeleid dat hij deze zou hebben laten plaatsen uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Er kan dan ook in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij deze tatoeage desgevallend bedekt met kledij of een sjaal.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden geduimd dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor hem onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaald arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.5.4. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar landeninformatie, waaruit blijkt dat personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd worden en zo gemakkelijker het slachtoffer worden van criminaliteit, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier geheel in gebreke.

2.3.5.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

2.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bod*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk

heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Waar verzoeker te dezen verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813, dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Raad merkt in dit verband nog op dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht plaatsen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, en de provincie Laghman in het bijzonder, is gesteund.

In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

De Raad merkt op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.5.3., vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België.

2.3.6.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET